

Duchu Svätý príd' z neba...

Blížiaci sa sviatok Turíc, deväťdňová pobožnosť k Duchu Svätému, nás pobádajú zamyslieť sa, hovoriť o Svätom Duchu, na ktorého učeníci čakali po Pánovom Nanebovstúpení. V Jeruzaleme mali dostať tento Dar neba a až potom mali odísť splňať svoje apoštolské úlohy vo svete.

Nie je ľahké hovoriť a nie je ľahké ani rozumieť tomu, čo sa hovorí o Svätom Duchu. Ale pokúsme sa aspoň o niečo, aby sme neboli ako kresťania v Efeze, ktorí sa priznali svätému apoštolovi Pavlovi, že veru, ani nevedia, či je Duch Svätý...

Evanjeliá nám ho predstavujú zvlášť v dvoch podobách, v dvoch symboloch: ako holubicu, ktorá sa nad ním zjavila pri jeho krste v Jordáne, a potom ako oheň nad apoštolmi vo večeradle. Teda raz ako holubica a raz ako oheň... Prečo asi?

Holubica sa stala pre ľudí znakom mieru, symbolom pokoja odvetdy, čo ju Noe vypustil z korába a ona sa mu vrátila s olivovou ratolesťou na znak, že Boh už zastavil trestajúce vody a zem začína v pokoji vydávať svoje plody. Je teda znakom zhody, lásky a pokoja medzi Nebeským Otcom a jeho milovaným Synom. A podobne by mal byť týmto znakom aj medzi nami, ktorí sme uverili, boli sme pokrstení a prijali sme toho istého Ducha Svätého.

A oheň? Vidíme ho pri všetkých mimoriadnych zjaveniach Božích v Starom zákone. Tak to bolo v prípade záväznej zmluvy s Abrahámom (por. Gn 15, 17-18), aj v horiacom kríku, ktorý horel ale nezháral, keď sa Pán zjavil Mojžišovi (Ex 3, 2), podobne aj v ohnivom stĺpe, ktorý nocami viedol Izraela na dlhej ceste púšťou (Ex 13,21). Oheň sa zjavuje najmä pri stretnutí s Bohom na vrchu Sinaj (Ex 19, 16) a okrem toho je súčasťou budúcich predpovedí na konci vekov, keď sa opäť zjaví Boh – tak zasa opisujú svoje videnia proroci (Dt 4, 24. 9, 3). Oheň teda symbolizuje prítomnosť Boha. Sväté písmo viackrát tvrdí, že „náš Boh je stravujúci oheň“ (Hebr 12, 29). Pri obradoch zápalných obetí starého zákona nešlo tak o zničenie obetovaného predmetu, ako o „príjemnú vôňu“, ktorá symbolizovala „vznášanie sa“ obety k Bohu, kým oheň, nazývaný aj „Božím služobníkom“, symbolizoval očistenie človeka od hriechu, tak ako sa ohňom „čistí“ striebro a „skúša“ zlato.

Na Turíce, keď sa mimoriadne zjavuje Boh, sú ohnivé jazyky jeho symbolom, keď spočinuli na každom z prítomných vo večeradle. Ak oheň symbolizuje Božiu prítomnosť, tak ohnivé jazyky nad ich hlavami ukazujú „zostúpenie“ Boha Ducha Svätého na prítomných, jeho darovanie sa každému z nich vzhľadom na ich poslanie.

Teda oheň, ktorý v našom ľudskom vnímaní ničí všetko, čo nie je dost' čisté, pričom mení všetko na seba, šíri sa a osvecuje, čo je v tme, a zohrieva, čo schladlo. Pre tieto svoje vlastnosti sa stáva aj symbolom úspešného boja s mnohostranným zlom, ktoré naplnia svet. Spomeňme si, ako Boh zoslal oheň na hriešnu Sodomu a ako ho i Zebedejovi synovia chceli zvolať na Samaritánov, ktorí odmietli prijať ich Majstra. Teda Duch Svätý sa zjavuje ako všetko spaľujúci a čistiaci oheň. Áno, Duch Svätý nás usvedčuje a hovorí nám čo je hriech. Poukazuje nám na to, čo všeličo ruší súlad medzi nami a našim Bohom. Podpaľuje svojim ohňom všetok ten neporiadok v našej duši i v našom zmýšľaní: raz je to hnev a nenávisť, inokedy telesnosť alebo závisť či žiadostivá túžba, pýcha alebo lenivosť atď...

Okrem toho darovanie sa Ducha, Božieho ohňa, má zvláštnu podobu „jazykov“. Ich význam sa hneď spresňuje, lebo pisateľ dodáva: „Začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.“ (Sk 2,4)

Slová, ktoré pochádzajú od Ducha Svätého, sú „ako oheň“, majú účinok, aký bežné ľudské slová nedosahujú. V tomto prvku z turického zjavenia Boh Duch Svätý svojim darovaním sa ľuďom, vyvoláva v nich účinok, ktorý je súčasne skutočný aj symbolický. Je skutočný, pretože ide o jav súvisiaci s jazykom, schopnosťou osvojiť si jazyk, teda prirodzenou vlastnosťou človeka. No je aj symbolický, lebo ľudia, ktorí sú z „Galiley“, a teda používajú jazyk či nárečie vlastného kraja, hovoria zrazu, „inými jazykmi“, takže v dave, ktorý sa v krátkom čase zbehol okolo večeradla, každý počul „svoj jazyk“, nakoľko tam boli príslušníci rozličných národov.

Tento symbolizmus „rozmnženia jazykov“ je veľmi významný. Podľa Biblie rozličnosť jazykov bola znakom mnohorakosti kmeňov a národov, ale aj ich rozptýlenia po stavbe veže v Bábeli. Vtedy, ako vieme sa jediný jazyk, ktorý všetci rozumeli rozčlenil na mnohé jazyky, navzájom nezrozumiteľné (Gn 11, 1-9). Po symbolizme veže v Bábeli nasleduje symbolizmus jazykov na Turíce, ktorý znamená protiklad voči tomu čo už bolo ako „zmätenia jazykov“.

Dalo by sa povedať, že mnohé nezrozumiteľné jazyky akoby získali svoju osobitosť alebo prestali byť symbolom rozdelenia a uvoľnili miesto novému dielu Ducha Svätého, ktorý prostredníctvom apoštolov a Cirkvi vedie k duchovnej jednote národy rozdielneho pôvodu, rozličných jazykov a kultúr, vo videní dokonalého spoločenstva v Bohu, zvestovaného a vyprosovaného Ježišom.

Mário Orbán

Eva Trizuljaková: Ružová Madona

R.: Dobrorečte Pánovi, čo má trón v nebesiach.

1. Dobroreč, duša moja, Pánovi a celé moje vnútro jeho menu svätému.
2. Dobroreč, duša moja, Pánovi a nezabúdaj na jeho dobrodenia.
- R.

3. Lebo ako vysoko je nebo od zeme, také veľké je jeho zľutovanie voči tým, čo sa ho boja.
4. Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdaluje od nás našu nepravosť.
- R.

5. Pán si pripravil trón v nebesiach; kraluje a panuje nad všetkými.
6. Dobrorečte Pánovi všetci jeho anjeli, udatní hrdinovia, čo plníte jeho príkazy.
- R.

(Ž103,1-2. 11 -12. 19-20)

Ak sa nám niekedy v živote stane, že musíme odísť na ďalekú cestu, chceme sa ešte rozlúčiť s priateľmi. Pozveme ich na rozlúčkovú hostinu, aby sme si zaspomínali na spoločne strávené chvíle a sľúbili si, že budeme na seba i naďalej myslieť. Podobnú hostinu pripravil pre svojich priateľov aj Ježiš. Chystal sa totiž na dlhú a ťažkú cestu, na konci ktorej ho čakal odchod z tohto sveta. Peter sa ho pýtal, kam ide, ale Ježiš mu to ešte nemohol vysvetliť. V tej chvíli totiž apoštoli neboli v stave pochopiť zmysel a cieľ jeho cesty. „Kam ja idem, tam teraz za mnou ísť nemôžeš, no pôjdeš za mnou neskôr“ (Jn 13, 36). Ježiš apoštolov vopred povzbudil a potešil, že aj keď odchádza na dlhý čas, ide pripraviť miesto, kde budú už navždy spolu. „Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14, 3).

Ježišova rozlúčková reč pri Poslednej večeri vyvrcholila v prekrásnej modlitbe. Jeho slová sú prejavom nesmiernej lásky k apoštolom i k všetkým ľuďom, vyjadrením trvalej spolupatričnosti a stálej blízkosti. Ježiš nežiadal Otca, aby vzal tých, ktorí v neho veria, z tohto sveta, ale prosil ho, aby ich vo svete posilňoval a použil na obnovu a posvätenie tohto sveta. Kristovi priatelia majú totiž iné hodnoty ako ateistický svet, preto budú živým obvinením životného štýlu bez Boha. Ježiš to vedel a aj z toho dôvodu nás posielal do sveta. Nemôžeme sa vyhýbať vzťahom s tými, ktorí v Krista neveria, ale musíme sa usilovať byť soľou a svetlom, konať dielo, ktoré nám Boh dal v Kristovi. V tomto diele nikdy nie sme sami.

Ježiš sa modlil za svojich učeníkov a medzi nich patrime aj my. Modlil sa, aby Boh ochránil veriacich pred mocou zla, očistil ich, priviedol k dokonalosti a zjednotil vo svojej pravde. Tak sa na konci vekov splnia jeho rozlúčkové slová a tí, ktorí ho milujú, budú tam, kde je on. Navždy s Ježišom.

RÓBERT BEZÁK

Ako ďalej

V živote sa nedá jazdiť na spiatocke.

Nemožno zvrátiť čas a nechať ho naspäť plynúť, a vrátiť tak tie najkrajšie dni.

Musíš ísť ďalej, dopredu - deň čo deň, rok čo rok.

Nemôžeš ostať stáť.

Nik nevie zastaviť čas.

Keď sa vynoria križovatky, pozor na svetlá, na červené a zelené svetlo. Nekonečná chamtivosť, šialený egoizmus, chorobná žiarlivosť sú tými červenými svetlami v živote. Za nimi hrozí scestie a priepasť. Láskovosť, ochota pomáhať a taktnosť prehadzujú svetlo na tvojej životnej ceste na zelenú. S nimi sa dostaneš ďalej. S nimi máš voľnú cestu v každodennom styku s ľuďmi.

Nenechaj motor svojho srdca vyhasnúť.

A nezabudni, že je len jeden kľúč od štartéra: láska.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Život kresťana je plný znamení a symbolov. Všeobecne najznámejším znamením je kríž. „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ - prežehnávame sa znamením kríža v mene Toho, ktorý má moc poskytnúť nám požehnanie. Každý vie, že Ježiš Kristus zomrel na kríži. Keď si my pripomíname kríž, aj prežehnaním sa, je to vyjadrenie túžby pripomínať si smrť Toho, ktorý ju podstúpil pre našu spásu.

Vždy, keď sa prežehnávame, obnovujeme svoju zmluvu s Bohom, ktorú sme uzavreli pri krste. Vyjadrujeme túžbu prijať všetky požehnania, ktoré nám získal Kristus tým, že sa pre nás obetoval. Posvätným gestom vyzývame meno Boha -Otca, Syna a Ducha Svätého -pretože On je s tými, ktorí vyzývajú jeho meno. Nesmierne bohatstvo milostí je nám Boh pripravený dávať skrze tento prostý symbolický akt prežehnanie sa.

Ako nás učí Písmo: anjeli ho berú pod svoju ochranu a diabli pred ním utekajú. Kiež sa prežehnanie, tento najobvyklejší posunok kresťana, nestane mechanickou záležitosťou. Kiež sa prostredníctvom neho zakaždým vnárame do nádeje, ktorú pre nás Boh prichystal.

Modranské farské listy

V stredu, piatok a v sobotu sú letné kántrové dni. Závazný je jeden deň. Obsah letných kántrových dní sú prosby za jednotu kresťanov alebo o duchovné povolania.

Sväté omše v týždni po 7.Vel'konočnej nedeli (B)

26.V. utorok

18.00 + Fridrich Ratajský a manž.Gizela

27.V. streda

18.00 + Alojzia Pešková (30 dní)

29.V. piatok

18.00 + Rodina Cíferská a Kročková

30.V. sobota

8.00 + Jozef Baxa, manž.Anna a za' Ľudovít

Upratovanie kostola č.d. 229 – 253

31.V. Nedeľa Zoslania Ducha Svätého (B)

8.15 + Jozef Granec, manž.Helena a Vierka a Miroslav
18.00 za farníkov

**KONIEC VEĽKONOČNÉHO OBDOBIA
OD PONDELKA SA BUDEME MODLIŤ
ANJEL PÁNA...**

Liturgický kalendár

25.V. pondelok	sv.Beda Ctihodný, kňaz a učiteľ Cirkvi
26.V. utorok	sv.Filip Neri, kňaz, sv Eleuter, pápež
27.V. streda	sv.Augustín z Canterbury, biskup - kántry
28.V. štvrtok	sv.Viliam, mních
29.V. piatok	sv.Maxim, biskup - kántry
30.V. sobota	sv. Félix I., pápež, sv.Ferdinand, kráľ - kántry

Mám možnosť po celý deň robiť dobre. Mohlo by ma znechutiť, keď som si myslel, že dobro musím presadzovať po celý život.

Deň má dvadsaťštyri hodín, nie viac. Osem hodín práce je moje primerané denné množstvo. „Osem hodín práce, osem hodín modlitby, osem hodín spánku,“ odporúča duchovné pravidlo.

Ako to mám uplatňovať vo svojom všednom dni? Vo svojom povolání, ktoré ma volá k povinnostiam. V množstve práce, ktorá na mne spočíva. V úlohách, ktoré na mňa kladú vysoké nároky? V spleti vzťahov, ktoré si vyžadujú môj čas. Ja, ktorý som niekedy už na pokraji síl a vzdychám: „Aj môj deň má iba dvadsaťštyri hodín!“

Snaha žiť ako kresťan nestroskotáva na týchto medziach, ale sa rozvíja. František Saleský tak učil a tak aj žil. Podľa neho sa orientoval aj Ján XXIII., podľa jeho života i podľa jeho učenia. Pre svätca Božej lásky vo všednom dni bola každá hodina hodinou s Bohom, každý okamih okamihom medzi Bohom a ním. On ukázal, ako je možné byť celý deň a celú noc spojený s Bohom. Po celý deň a noc, dvadsaťštyri hodín, vo dne - v noci, od prebudenia do usnutia, od jasnej bdelosti po smrteľnú únavu, v každom čase a na každom mieste. Celý deň a celú noc chcel byť aj Ján XXIII. v láske spojený s Bohom. On, ktorý na hodinách Pána ukazoval hodinu lásky (Christine Busta). Pritom ostal skromný, spokojný s tým, čo mu denno-denne bolo možné. „Mám možnosť po celých dvanásť hodín robiť dobre.“ Bolo mu jasné: Robiť dobre pochádza z Božej milosti. Nie ja si to musím uložiť, je mi to dané od Boha. Jeho dar sa stane mojou úlohou. Jeho dobrotivosť vo mne necháva vzrásť dobro. Môžem byť dobrý, lebo som pre Boha v najhlbšom vnútri dobrý. Nemusím robiť nič nemožné, môžem konať, čo je pre mňa možné. V rámci svojich možností robiť každý deň to najlepšie - to stačí. Robiť dobre - jeden deň viac, druhý menej. Každý deň môžem dôverovať: Božia dobrotivosť ma obklopuje po celý deň a po celú noc. Chceme, aby bol môj život ako ciferník, ako ciferník na hodinách Pána. Chceme byť ako ručička hodiniek, chceme ukazovať: Každá hodina - aj táto hodina teraz - je v najhlbšej podstate Božou hodinou so mnou a s tebou. Táto hodina sa pre ľudí môže stať hviezdou hodinou, v ktorej ako hviezda zažiarí Božia láska.

Tento deň sa môže stať dverami, v ktorých stojí Pán, čaká na mňa, očakáva ma. Dvere, v ktorých stojím a cítim: ON klope na moje dvere. Nielen môj posledný deň, deň mojej smrti, môže byť takýmito dverami, ale každý deň môjho života: Prahom stretnutia medzi NÍM a mnou. Každý deň sa môžem na to naladiť, rozjímať, na čom bude záležať, keď ON príde.“

Ján XXIII. odpovedal svojim spôsobom: „Pán príde naproti tým, ktorí dokážu prežívať deň.“ Pri všetkej vôli robiť dnes dobre si zachoval pokoj urobiť iba to, čo mu bolo možné, a ostatné nechať, s útechou prenechať Bohu. Boh je Ten, ktorý dáva dobro a ponúka dobro. Boh je dobro, zosobnená dobrotivosť. „Zjavila sa dobrota Boha a jeho láska k ľuďom“ (Tit 3,4). Niečo podobné cítili ľudia pri stretnutí s papa buono:

***„Keď sa mu srdce zastavilo,
keď ho ešte raz naposledy
pod kopolou Baziliky
vystavili opusteným národom,
videli sme ho –
neomylného ukazovateľa,
ktorý na hodinách Pána
ukazoval hodinu lásky.***

Christine Busta

Johannes Haas „Dekalóg pokoja“

Lk 11,1

Dobry Ježišu, dnes prichádzam k tebe a prinášam si so sebou túžbu i prosbu svojho srdca: Pane, nauč ma modliť sa. Vieš, veľa som už o modlitbe počul a čítal. Veľakrát som sa modlil. Pokúšam sa o to i teraz. Modlitba je pre mňa veľmi dôležitá, aj keď ju niekedy prežijem bez záujmu alebo sa pri nej cítim nenaplnený. Mám nedobry pocit, že som si iba splnil ťaživú povinnosť. Sú chvíle, keď sa mi aj napriek úsiliu nedarí dobre sa modliť. Vyrušujú ma myšlienky, predstavy, zážitky, úspechy, spomienky, túžby, sklamania, zranenia - je toho toľko, čo vie tak veľmi ľahko zachytiť moju myseľ, spútať moje srdce, ducha. Čas vyhradený modlitbe rýchlo beží, uteká a ani sa nenazdá a už je koniec mojej modlitby.

Dobry Ježišu, keď hľadím na teba, som rád, že sa môžem modliť pred tebou, ktorý si prítomný v Eucharistii.

Ďakujem ti, že si Emanuel, Boh, ktorý je s nami. Ty si so mnou aj v túto chvíľu mojej modlitby, vo chvíli, keď mi do srdca vkladáš túžbu modliť sa. Dávaš mi čas byť s tebou a ja ho nechcem premhať. Koľkí sa netúžia modliť. A koľkí, aj keď túžia, musia si v tejto chvíli plniť svoje povinnosti a nemôžu byť tu, pri tebe. Prosím ťa aj za tých, ktorí sa modliť nechcú, nevedia alebo si myslia, že sa modliť nepotrebujú. Nechcem zo svojej modlitby vynechať nikoho, ani tých, ktorí sa modliť zabúdajú alebo celkom zabudli, ktorí sa ešte nikdy nemodlili, ktorých nikto nenaučil modliť sa.

Ďakujem ti, Ježišu, za svojich rodičov, ktorí ma naučili modliť sa nielen slovom, ale najmä svojím príkladom, svojou modlitbou.

Ďakujem ti, Ježišu, za všetkých tých, ktorí sa za mňa modlili a neprestávajú sa za mňa modliť. Myslím osobitne na rehoľné sestry, kňazov, mojich blízkych v rodine, na priateľov, ale i na toľkých neznámych, o ktorých vieš iba ty.

Ďakujem ti za všetky doterajšie chvíle, v ktorých som sa smel modliť.

Vidíš, Pane, kam som sa dostal so svojou túžbou, ktorú ti dnes predkladám?!

Znova však opakujem a prosím: Pane, nauč ma modliť sa.

Nie je to po tom všetkom, čo som ti povedal, azda zbytočné ešte prosiť: Pane, nauč ma modliť sa? Čo tým chcem povedať, čo dosiahnuť? Po čom túžim? Čo ma pobáda takto ťa prosiť?

Poznanie a skúsenosť, že modlitba je milosť, a ja viem, že ty si skutočný Učiteľ modlitby. Vedie ma k tomu túžba, aby moja modlitba bola naozaj modlitbou, a nie iba zbožným krasorečením. Ak ma ty, Pane, nenaučíš modlitbe, ak sa tvoj Duch nebude vo mne modliť, bude moja modlitba skutočne modlitbou? Keď ťa prosím: Pane, nauč ma modliť sa, prosím o dar Ducha, aby sa modlil vo mne. Neprosím o to, aby si ma naučil „remeslu“ alebo dokonca zručnému umeniu modliť sa, ale prosím, aby si bol vo mne, Pane, aby bol vo mne tvoj Duch, aby sa on modlil vo mne.

Dobry Ježišu, nauč ma modliť sa, aj keď sa mi nechce. Nech mi je moja modlitba zároveň prácou, prejavom mojej viery, ale i posilou mojej viery. Vlož mi do srdca lásku k modlitbe i túžbu modliť sa.

Dobry Ježišu, uchráň ma od sebaklamy, že nemám čas modliť sa. Nie je to pravda, hoci mi môže toľko povinností, práce a starostí zaberať veľa času. Daj, nech pamätám na to, že modlitba nie je záležitosťou času, ale záležitosťou lásky.

Pane, ty ma stále uč, že modlitba sa začína počúvaním a uvedením si, že bez teba sa neviem modliť. Modlitba je hľadaním a nachádzaním teba. Modlitba je byť v tebe a s tebou a pri tebe. Modlitba je milovaním teba. Modlitba je najčistejšia láska. Modlitba znamená vnímať ťa. Hľadieť na teba a cítiť tvoj pohľad na seba.

Daj, Ježišu, nech mi je modlitba prameňom môjho života. Nech je modlitba pre mňa životom a život modlitbou, pretože

modlitba je najkrajšie a najdôvernejšie spoločenstvo lásky. A láska je modlitba, láska je život, láska si ty sám.

Daj, nech je modlitba pre mňa uzdravením, nech je načerpaním nových síl, nech je utíšením búrok môjho srdca, mojej mysle, mojej duše i môjho tela.

Vychovávaj ma, Ježišu, modlitbou, nech mi modlitba uľahčuje stávať sa tým, kým som a kým mám byť. Pane, túžim po tom, aby som mohol byť tým, kým mám podľa teba byť. Modlitba ma robí človekom, modlitba ma robí ľudským, ba viac ako ľudským, Božím, tvojím...

Nech ma modlitba očisťuje, nech ma chráni pred hriechom a neláskou, nech mi opäť a nanovo darúva tvojho Svätého Ducha, vďaka čomu môžem odpúšťať, môžem dôverovať, môžem sa stávať pokorným a tichým srdcom.

Preto znova prosím: Pane, nauč ma modliť sa. Daj, nech mojím najväčším šťastím je byť s tebou.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

VÝNIMOČNÁ ŽENA

Marek pochádzal z dobrej rodiny. Mal láskavých rodičov, dvoch bratov a jednu sestru, ktorí boli úspešní v škole i spoločenskom živote. Bývali v peknom byte a Marek mal všetko, čo si len dieťa môže priať. No na základnej škole Marka hneď zaradili medzi „zvláštne“ prípady. Bol „nepriprôsobivý typ“. Na strednej škole mu hrozilo vylúčenie a domov nosil príšerné známky.

Raz v nedeľu sa u nich zastavila jedna z jeho učiteliek a povedala: „Marek teraz pracuje veľmi dobre. Sme s ním veľmi spokojní.“ „Pravdepodobne ste si nás pomýlili s inou rodinou,“ odvetil otec. „Náš Marek nám robí len hanbu. Nevieme si s ním rady a nedokážeme pochopiť, prečo je taký.“

Keď učiteľka odišla, matka poznamenala: „Musím však priznať, že tento mesiac Marek nič nevyparatil. Okrem toho, vždy išiel do školy načas a vždy tam zostal dlhšie než musel. Čo sa deje?“

Na konci roka rodičia očakávali zlé známky a zníženú známku zo správania. No na vysvedčení boli známky viac než dobré a na dôvažok zvláštna pochvala za správanie. Mama a otec boli ohromení. „S kým si sedával v lavici, že máš takéto známky?“ sarkasticky podpichol otec.

„Dokázal som to sám,“ odvetil skromne Marek.

Zmätení a pochybujúci rodičia ho priviedli naspäť do školy, aby sa tam pohovárali s riaditeľom. Ubezpečil ich, že Marek odvedol veľmi dobrú prácu.

„Prišla k nám zastupovať nová učiteľka a zdá sa, že má na Marka zvláštny vplyv,“ vysvetľoval. „Myslím, že by ste sa s ňou mali zoznámiť.“

Keď sa k nej priblížili, mala sklonenú tvár. Až po chvíli si uvedomila, že za ňou niekto prišiel. Keď to zistila, vstala a začala gestikulovať rukami.

„Čo to má znamenať?“ s nevôľou sa opýtal Markov otec.

„To je znaková reč? Tá žena je hluchonemá!“

„Preto je taká výnimočná,“ ozval sa Marek. „Vie toho oveľa viac než ktokoľvek iný, ocko. Vie počúvať!“

Hovoríť znamená deliť sa. Počúvať znamená milovať.

Lectio divina

OTCOVA OCHRANA

Jn 17,11-19

¹¹Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe, Svätý Otče, zachovávaj ich v tvojom mene, ktoré si mi dal, aby boli jedno ako my. ¹²Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo. ¹³Teraz idem k tebe a toto hovorím vo svete, aby

mali v sebe moju radosť, a to úplnú. ¹⁴Dal som im tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, ako ani ja nie sú zo sveta. ¹⁵Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým. ¹⁶Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. ¹⁷Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda! ¹⁸Ako si ma ty poslal do sveta, tak som ich aj ja poslal do sveta. ¹⁹A posväčujem sa pre nich, aby aj oni boli posvätení v pravde.

Ďalšie čítania: Sk 1,15-17.20-26; Ž 103,1-2.11-12.19-20; 1Jn 4,11-16

ČÍTANIE:

Dnešný úryvok je súčasťou Ježišovej hlbokkej modlitby za učeníkov pred jeho utrpením. Tým na Zelený štvrtok uzatvoril svoje posledné vyučovanie (13. až 17. kapitola Jánovho evanjelia). Ježiš veľmi dobre vedel, že jeho dni na zemi sú spočítané. Opúšťal tento svet a prosil Otca, aby chránil jeho učeníkov. Ježiš prosil, aby učeníci boli chránení pred svetom, kde ľudia v neho neverili alebo sa o neho nezaujímal a nežili podľa jeho prikázaní. Prosil Otca o ich ochranu, aby mohli žiť životom, ktorý ich učil žiť a mohli rásť vo viere. Ježiš prosil za učeníkov, aby boli jedno tak, ako on a Otec sú jedno, a aby žili a pracovali v láske. Ježiš prosil Otca, aby učeníkov posvätil (17-18. verš), čiže aby si ich oddelil od ostatných ľudí, ktorí boli rozdelení, čím by im umožnil žiť v rovnakej jednote, v akej žije Otec a Syn. Otec to robí skrze svoje Slovo (Ježiša), ktoré je pravdivé alebo skôr je samotnou pravdou (17. verš). Ježiš sa úplne odovzdal Otcovi, aby sa jeho učeníci tiež odovzdali Otcovi.

MEDITÁCIA:

- Ako Ježišova modlitba, ktorá sa týka aj nás, posilňuje náš každodenný život s Bohom (Jn 17,20-21)? Ktoré časti nás priamo oslovujú? Ktorým častiam nerozumieme?
- Ježiš úplne odovzdal svoj život Bohu. Do akej miery náš život patrí Bohu?
- Ježiš sa modlil, aby jeho učeníci boli jedno. Čo to znamená pre nás a pre kresťanské spoločenstvo, do ktorého patríme? Uvažujme, či máme príležitosti budovať mosty s ľuďmi iných kresťanských tradícií.

MODLITBA:

Skutočný dôvod pre našu veľkonočnú radosť spočíva v tom, že sme oslobodení od hriechu. Boh odhodil naše hriechy „ako je vzdialený východ od západu“ (Ž 103,12), keď Ježiš zomrel na kríži. Urobil to, lebo jeho láska je vyššia než najvyšší štít (11. verš). Vedie nás to k tomu, aby sme ho chceli chváliť? Použijme celý 103. žalm, obľúbený hymnus alebo iný chválospev, aby sme vyjadrili úctu nášmu Bohu, Bohu večného milosrdenstva a láskavosti.

KONTEMPLÁCIA:

V Sk 1,15-17.20-26 čítame o tom, koho vybrali, aby nahradil Judáša, ktorého Ježiš spomínal vo svojej modlitbe (17. verš), aby tu bol ďalší „svedok vzkriesenia“. Ján pokračoval vo svojej veľkej téme lásky v 1Jn 17,12 a opäť nám pripomenul, že sa musíme navzájom milovať tak, ako Boh miluje nás. Vyjadril pravdu v Mt 18,20: „Lebo kde sú zhromaždení dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ Inými slovami, Boh je prítomný všade tam, kde ľudia žijú v kresťanskej láske.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku